

opusdei.org

Téma 13 - Věřím v společenství svatých a v odpuštění hříchů

Církev je *communio sanctorum*:
společenství všech, kteří
obdrželi obnovující milost
Ducha, skrze niž se stali Božími
dětmi a bratry Ježíše Krista.

15.01.2018

PDF ► Věřím v společenství svatých a
v odpuštění hříchů

1. Společenství svatých

Církev je *communio sanctorum* : společenství svatých, to znamená společenství všech, kteří obdrželi obnovující milost Ducha, skrze niž se stali Božími dětmi, jsou spojeni s Kristem a nazývají se svatí. Někteří ještě kráčí po této zemi, jiní zemřeli a očišťují se také za pomoci našich přímluv. Jiní se již konečně radují z patření na Boha a přimlouvají se za nás. Společenství svatých také znamená, že my všichni křesťané máme společné svaté dary, v jejichž středu je eucharistie, všechny ostatní svátosti, které jsou na ni zaměřené a všechny ostatní dary a charizmata (srov. Katechismus, 950).

Skrze společenství svatých nám všechny zásluhy Krista a všech svatých, kteří nás předešli na zemi, pomáhají v poslání, o jehož splnění v církvi nás prosí sám Pán. Svatí, kteří jsou v nebi, nejsou lhostejní k životu

putující církve: podporují nás svou přímluvou u Božího trůnu a očekávají, až se plnost společenství svatých uskuteční s druhým příchodem Pána, soudem a vzkříšením mrtvých. Konkrétní život putující církve a každého z jejích členů, věrnost každého pokřtěného je velmi důležitá pro uskutečnění poslání církve, pro očištění mnoha duší a pro obrácení dalších. ¹

Společenství svatých je na zemi organicky uspořádané, protože Kristus a Duch z ní učinili a činí svátost spásy, to je prostředek a znamení, skrze nějž Bůh nabízí lidstvu spásu. Na své pozemské cestě se církev strukturuje také vnějškově ve společenství partikulárních církví, vytvořených podle obrazu všeobecné církve a každá z nich se svým předsedajícím biskupem; v těchto partikulárních církvích existuje zvláštní společenství mezi jejími věřícími, společenství s jejich

patrony, jejich zakladateli a jejich hlavními svatými. Analogicky toto společenství existuje také v jiných církevních zřízeních.

Jsme také v jistém společenství modliteb a dalších duchovních dober – existuje dokonce jisté spojení v Duchu svatém – s křesťany, kteří nepatří do katolické církve.²

1. 1. Církev je společenství a společnost. Věřící: hierarchie, laici a zasvěcený život

Církev na zemi je zároveň společenství i společnost vystavená Duchem svatým prostřednictvím Božího slova, svátostí a charizmat. Její struktura proto nemůže být oddělována od skutečnosti, že je společenstvím, nemůže být upřednostňována, ani nemůže být chápána jako způsob vlastní sebeúdržby a sebeřízení po prvotní fázi „charizmatického“ zápalu. Jsou to samotné svátosti tvořící církev,

které ji utváří, aby byla na zemi všeobecnou svátostí spásy.

Konkrétně prostřednictvím svátosti křtu, biřmování a svěcení se věřící podílí – různou formou – na Kristově kněžském poslání, a tudíž na jeho kněžství.³ Z působení Ducha svatého ve svátostech a skrze charismata pochází tři velké dějinné pozice v církvi: věřící laici, posvěcení služebníci (kteří obdrželi svátost kněžství a tvoří hierarchii církve) a řeholníci (srov. Kompendium, 178). Pro všechny je společný stav věřících, to je „ti, kteří jsou začleněni do Krista křtem, a stali se Božím lidem. Stali se jím vlastním způsobem účastnými kněžského, prorockého a královského poslání Krista, jsou povoláni uskutečňovat poslání, které Bůh svěřil církvi. Mezi nimi existuje pravá rovnost v jejich důstojnosti Božích dětí“ (Kompendium, 177).

Kristus ustanovil církevní hierarchii s posláním zpřítomňovat ho všem

věřícím prostřednictvím *svátostí* a skrze hlásání *Božího slova* s autoritou v souladu s příkazem obdrženým od Něj. Členové hierarchie také obdrželi poslání vést Boží lid (srov. Mt 28, 18–20). Hierarchie je tvořena posvěcenými vysluhovateli: biskupy, kněžími a jáhny. Služba církve má sborový rozměr, to je spojení členů církevní hierarchie slouží společenství věřících. Každý biskup vykonává svou službu jako člen biskupského sboru – který je nástupcem sboru apoštolů – a ve spojení s jeho hlavou, papežem, a podílí se s ním a s ostatními biskupy na péči o všeobecnou církev. Byla-li mu navíc svěřena partikulární církev, řídí ji ve jménu Krista s autoritou, kterou obdržel, s řádnou vlastní a bezprostřední mocí ve společenství s celou církví a pod vedením Svatého otce. Biskupská služba má také osobní charakter, protože každý biskup je odpovědný před Kristem,

který ho osobně povolal a svěřil mu toto poslání udělením plnosti svátosti kněžství.

Papež je římský biskup a nástupce svatého Petra; je trvalým a viditelným principem a základem jednoty církve. Je Kristův vikář, hlava biskupského sboru a pastýř celé církve, nad níž má z Božího ustanovení plnou, svrchovanou, bezprostřední a všeobecnou moc. Biskupský sbor ve společenství s papežem a nikdy bez něj také vykonává svrchovanou a plnou moc nad církví. Biskupové obdrželi poslání hlásat jako autentičtí svědkové apoštolské víry; posvěcovat udělováním Kristovy milosti ve službě Slova a svátostí, zvláště v eucharistii; a řídit Boží lid na zemi (srov. Kompendium, 184, 186n.).

Pán slíbil, že církev vždy vytrvá ve víře (srov. Mt 16, 19), a ručí za ni svou přítomností na základě Ducha

svatého. Toto vlastnictví náleží církvi v její celistvosti (ne jednotlivým členům). Proto se věřící jako celek nemýlí, když se drží trvale víry pod vedením živého učitelského úřadu církve, v němž působí Duch svatý, který všechny vede. Pomoc Ducha svatého poskytovaná celé církvi, aby se nezmýlila ve víře, je poskytována také učitelskému úřadu, aby věrně a pravdivě hlásal Boží slovo. V některých konkrétních případech tato pomoc ručí za to, že v působení učitelského úřadu nejsou omyly; proto se říká, že v takových případech se učitelský úřad podílí na té samé neomylnosti, kterou Pán přislíbil církvi. „Neomylnost se uskutečňuje, když římský velekněz v síle své autority nejvyššího pastýře církve, nebo biskupský sbor ve společenství s papežem, zvláště když je shromážděn na ekumenickém koncilu, prohlásí definitivním aktem nějaké učení, týkající se víry nebo morálky. Věřící musí přijmout takové

definice poslušností víry“
(Kompendium, 185).

Laici jsou ti věřící, jejichž poslání spočívá v hledání Božího království a v osvětlování a uspořádávání časných skutečností podle Boha.

Odpovídají tak na povolání ke svatosti a k apoštolátu, které je směřováno ke všem pokřtěným.⁴

Protože se laici podílí na Kristově kněžství, připojují se také k jeho posvěcujícímu, prorockému a královskému poslání (srov.

Kompendium, 189–191). Podílí se na Kristově kněžském poslání, když obětují jako osobní oběť, především v eucharistii, vlastní život a všechny své skutky. Podílí se na prorockém poslání, když přijímají s vírou Kristovo slovo a hlásají ho světu svědectvím života a slova. Podílí se na královském poslání, protože od Něj dostávají moc překonávat hřích v sobě a ve světě skrze odřikání a svatost vlastního života a vtiskují

mramní hodnoty do časných lidských činností a společenských institucí.

Z věřících laiků a z hierarchie pochází věřící, kteří se zvláštním způsobem zasvěcují Bohu skrze slib evangelijních rad: čistoty (v celibátu či panenství), chudoby a poslušnosti. Zasvěcený život je životní stav schválený církví, který se podílí na jejím poslání skrze plnou oddanost Kristu a bratřím tím, že vydává svědectví o naději na nebeské království (srov. Kompendium, 192 a násl.).⁵

2. Věřím v odpuštění hříchů

Kristus měl moc odpouštět hříchý (srov. Mk 2, 6–12). Dal jí svým učedníkům, když jim předal Ducha svatého. Dal jim „moc klíčů“ a poslal je křtít všechny lidi a odpouštět jim hříchý: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchý odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte,

tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20, 22–23). Svatý Petr zakončuje svůj první veřejný projev po letnicích tím, že vybízí Židy k pokání a říká: „Každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého“ (Sk 2, 38).

Církev zná dva způsoby, jak odpouštět hříchy. Křest je první a hlavní svátost, jíž se odpouští hříchy. Pro hříchy spáchané po křtu ustanovil Kristus svátost smíření, v níž se pokřtěný usmiřuje s Bohem a s církví.

Když se odpouštějí hříchy, je to Kristus a Duch, kdo působí v církvi a skrze církev. Není vina, kterou by církev nemohla odpustit, protože Bůh může vždy odpustit a vždy tomu tak chce, pokud se člověk obrátí a prosí o odpuštění (srov. Katechismus, 982). Církev je nástroj svatosti a posvěcení a působí, abychom byli

všichni blíže Kristu. Křesťan svým bojem o svatý život a svým slovem může učinit, aby se i ostatní přiblížili Kristu a obrátili se.

Miguel de Salis Amaral

Základní použitá literatura

– Katechismus katolické církve, 976–987.

– Kompendium Katechismu katolické církve, 200–201.

1„Mnoho velkých věcí záleží na tom, jestli se ty i já chováme tak, jak si to Bůh přeje — nezapomínej na to“ (sv. Josemaría, *Cesta*, 755).

2Srov. 2. vatikánský koncil, konst. *Lumen gentium*, 15.

3Srov. tamtéž, 10.

4Srov. tamtéž, 31.

5., Posláním nás křesťanů je hlásat tuto Kristovu velebnost, hlásat ji vlastními slovy a vlastními činy. Hospodin miluje své věrné na celé zemi. Některé povolává na poušť, nechává je, aby nedbali změn lidské společnosti, a tím způsobil, aby právě tito lidé svým svěděním připomínali ostatním, že Bůh existuje. Jiným svěřuje kněžský úřad, a většinu lidí chce mít ve světě, při jejich normální každodenní práci. Proto musí tito křesťané přinášet Krista do všech oblastí lidské práce: do továren, do laboratoří, do práce v zemědělství, do řemeslnických dílen, do ulic velkoměst i na horské cesty“ (sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, 105).

© *Fundación Studium*, 2016

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/>

tema-13-verim-ve-spolecenstvi-svatych-
v-odpusteni-hrichu/ (28.03.2025)